

pomlad je vzcvetelo tisto ravšje. Krasno je ravšje in dehti tako lepo kot nobeno ravšje po širnem svetu. Vso gomilo pokriva, da se Kekec kar čudi. Vsak teden pride tja Kekec in gleda tisto ravšje. Otroci, če kdo izmed vas ne verjame, pa naj gre sam k tisti gomili. In videl bo tam Kekca in se bo z njim čudil krasnemu ravšju, ki pod njim počiva Pehtin strašni volk — oj, Kekčev ljubi volkec...



Prvemu učitelju.

Okr. šol. nadzorniku Vilibaldu Rusu.

*Še zdaj zrem časih v sanjah šolsko sobo,
podobe pisane po stenah belih,
tovarišev spominjam se veselih;
nemir začutim v srcu in tesnobo.*

*In vidim te, kako prihajaš jasen,
da nauk vlivaš v duše nebogljene,
ki v njih odmeva blagoglasen. —
A kdaj že ne učiš več menel*

*Imel sem v svetu učenike razne,
učili modre, tuje so besede
brez čuta, in zato so bile prazne,
ljubav vsadi le nežno cvetje v mlade dušne gredel —*

*Zato pač ne pozabim sobe bele,
v njej tebe, ki učil si prve črke;
z besedo tvojo slike učenosti mrke
so v moji duši solnčno zažarele! —*

Gustav Strniša.